

PROLOOG

Dubai / Hotel Burj-Al-Arab

De aardedonkere hemel werd sfeervol ingekleurd door de pastelachtige verlichting die de gevel van het majestueuze Burj-Al-Arab hotel sierde. De uit geweven glasvezel opgetrokken gevel was gebouwd in de vorm van het zeil van een Arabisch vrachtschip en gold als duidelijke verwijzing naar het zeevaarderverleden van Dubai. De ‘Toren van de Arabieren’ leek te drijven op zee, maar stond in werkelijkheid op een kunstmatig opgespoten eilandje op zo’n 280 meter uit de kust. Ondanks de toegenomen concurrentie gold het 320 meter hoge zeven-sterrenhotel nog steeds als het absolute toonbeeld van ongekennde luxe en weelderigheid.

Plotseling werden de sprookjesachtige avondkleuren werden plotseling ruw verstoord door de felle schijnwerpers van een helikopter. Het was een Augusta 106, een bijna geluidloos toestel dat bekend stond om zijn luxueuze inrichting. Met een akelige precisie zette Mohammed-Al-Boureih de helikopter op het platform van het Burj-Al-Arab. Hij had deze landing in de afgelopen maand al tenminste tien keer gemaakt, maar dit was verreweg zijn beste. Hij dankte Allah en was vervuld van trots dat hij zijn taak zo goed had volbracht. Mohammed-Al-Boureih was uitverkorene uit de elitegroep van helikopterpiloten in de Verenigde Arabische Emiraten en hij had zijn superieuren niet teleurgesteld. Jarenlang zou hij door familie en vrienden worden gevraagd om nog één keer over die gedenkwaardige vlucht te vertellen. Niet alleen Mohammed, maar zijn hele familie was in aanzien gestegen en zou vanaf nu nog meer worden gerespecteerd. Het was dan ook niet niets om de president van de Verenigde Staten te mogen vervoeren. ‘Best een aardige vent, ook al was het dan geen moslim,’ grinnikte Mohammed in zichzelf, al vond hij hem wel erg gespannen. Het kon toch niet door de persconferentie komen, want die had Peter Campbell al zo vaak gegeven. Misschien was het wel slaapgebrek, want hij wist dat de president de afgelopen dagen vol met lange vergaderingen had gezeten. ‘Laat mij maar lekker vliegen’, bedacht Mohammed zich, toen de president aanstalten maakte om uit te stappen.

‘Bedankt voor de vlucht,’ mompelde Campbell, de vijfenveertigste president van de Verenigde Staten. Met een handdruk nam hij afscheid van Mohammed, toen hij uit het toestel stapte. De zwoele avondlucht leek de president te omhelzen als een lang vergeten vriend, maar Campbell had er geen aandacht voor. Zijn gedachten waren mijlenver weg. Het tolde in zijn hoofd en hij was niet in staat daar enige ordening in aan te brengen. Structuur aanbrengen

in zijn gedachten, en vaak ook in die van anderen, was juist altijd zijn kracht geweest.

Daarmee en met een grote dosis daadkracht en zelfvertrouwen had hij de presidentsverkiezingen gewonnen na de achtjarige ambtstermijn van Barack Obama.

Nu, op weg naar de persconferentie, herkende hij niets meer van die zelfverzekerdheid bij zichzelf. Hij was moe, leeg en vol twijfel. De vergadering van de G-20, die twee uur geleden was afgelopen, had zonder noemenswaardige onderbreking ruim twaalf uur geduurd. De emoties tussen de lidstaten waren hoog opgelopen, soms zelfs ontaardend in chaotische taferelen. Niemand had een oplossing aangedragen. Logisch eigenlijk, want die was er niet.

Zijn benen werden zwaarder bij iedere stap die hem dichterbij de deur van de persconferentieruimte brachten. De schoonheid van de met bladgoud bedekte wanden van de gang in het hotel gingen totaal aan Campbell voorbij. De deur aan het eind van de gang leek een alles verzwelgend monster dat hem met een valse grijns langzaam, maar vastberaden naar zich toe trok. Hij begon meer en meer te zweten en vervloekte de dag dat hij had gezworen dat hij de volgende president van de Verenigde Staten zou worden. Zijn hersenen zochten naar een uitvlucht, maar ze waren te verlamd om iets te verzinnen. Hij wilde dit niet, maar er was geen weg terug.

Een zwaargebouwde bewaker pakte de deurkruk vast om de deur voor de president te openen. Het moment leek eindeloos te duren. De flitslichten van de fotocamera's, die hem normaal gesproken vriendelijk toelachten, leken hem nu te steken als bloeddorstige parasieten.

Nadat hij was aangekondigd, nam president Campbell met alle realiteitszin die hij nog had, plaats achter de kathedraal. Zijn mond was droog en leek dienst te weigeren. 'Dames en heren,' zei hij voordat hij een korte pauze nam om de volgende woorden eruit te kunnen persen. 'Ik heb u een belangrijke mededeling te doen.'